

Z vso resnostjo se je trudil, da bi se priboril do kolikor mogoče popolnega življenja. A kmalu so se pojavile velike težave. Njegove misli so mu začele neprenehoma uhajati nazaj v pretečeno življenje. Očital si je, da je zapustil sestro, za katero bi moral skrbeti sam. Vedno mu je hodilo na misel premoženje, ki ga je zapustil, njegova imenitna rodbina, dobra jed in pijača, ki bi jo lahko imel, razna razveseljevanja, ki bi si jih lahko privoščil. Govorila mu je skušnjava, kako težko se je priboriti do čednosti, kako je slabotnega zdravja, kako je še mlad in da bo predolgo trajalo to ostro življenje. Razven tega se mu je vlegel na dušo nek mrak in neka žalost, ki sta mu jemala veselje do vsakega truda za popolno življenje.

Dalje časa so trajale te skušnjave, a z gorečo in stanovitno molitvijo jih je mladi puščavnik naposled premagal. A namesto teh so se pojavile kmalu druge — najhujše zoper čistost. Anton se je boril zoper nje z molitvijo, s postom, posebno pa s premišljevanjem poslednjih reči. Radi teh skušnjav so začeli slikarji slikati sv. Antona z živaljo, ki je znamenje nečistosti. In ker ima sv. Anton na svojih podobah to žival, so ga začeli častiti kot priprošnjika za srečo pri domačih živalih.

Sv. Anton je prestal tudi to preizkušnjo sijajno. Po prestanih bojih se je umaknil še dalje v puščavo, da bi se, čisto sam, še tesneje združil z Bogom. Videl je samo ljudi, ki so mu prinašali ob določenih časih hrano, a govoril tudi z njimi ni nič.

Dvajset let je preživel tako, najrajše bi tako ostal še tudi zanaprej, a ljudje so začeli kar trumoma prihajati k njemu, da bi se naučili od njega popolnega življenja. Mnogi so se od njega vrnili zopet v svet in so tam svetili kakor luč na svetilniku, tako n. pr. veliki škof sv. Atanazij. Drugi pa so ostali pri njem v puščavi. Tem je bil učitelj in voditelj, ki jim je dajal navodila za njihovo življenje. Nič jim ni zapisal, samo ustno jih je učil, še bolj glasno je govoril njegov zgled a oni so se zavezali, da hočejo biti pokorni njegovim naukom. Posebno rad je bodril svoje učence k junaškemu boju zoper skušnjave in jim je večkrat govoril: »Verujte meni, boji se satan molitve, posta, radovoljnega uboštva, del usmiljenja, ponižnosti, posebno pa goreče ljubezni do Kristusa Gospoda.«

Dvakrat se je vrnil sv. Anton iz puščave v svet. Prvič, ko je izbuknilo pod cesarjem Maksimom Daja krvavo preganjanje kristjanov. Takrat je hitel v veliko mesto Aleksandrija, da je kristjane osrčeval, jih tolažil in jim stregel. Upal je tudi za sebe pridobiti mučeniški venec. A predno je to dosegel, je preganjanje prenehalo in Anton se je vrnil zopet v puščavo. Zapustil jo je zopet, ko se je pojavila kriva vera Arijeva, ki je trdil, da Kristus ni pravi božji Sin, temveč najodličnejša božja stvar. In Arijanci so raztresli govorico, da je tudi Anton na njihovi strani. Ko mu je to sporočil njegov učenec Atanazij, je več kot 100letni starček še enkrat zapustil svojo puščavo in je v Aleksan-

driji tako govoril, da je vse poslušalce utrdil v pravi veri.

Kmalu po svoji vrnitvi v puščavo je umrl, star 105 let. Njegov življenjepisec sv. Atanazij pripoveduje zelo značilno, da je imel sv. Anton do svoje smrti bistre oči, dobro ohranjene zobe, krepko hojo, telo močno in dobro ohranjeno, veliko bolj, kakor če mu mehkužno strežejo in mu vse dovoljujejo.

Veliko čast uživa sv. Anton med nami. A naj bi ga ne častili samo kot priprošnjika v gospodarskih zadevah, veliko bolj naj bi bili častilci in posnemovalci njegovega duha. Sv. Anton je bil velik boritelj proti mehkužnemu, strastnemu življenju svojega časa. Tega duha nam je treba zopet danes. Ko je živel sv. Anton, je hotel ta poganski duh greha in najnižjih strasti še obdržati oblast nad ljudmi, danes pa se hoče ta poganski duh na novo vrniti med nas in dobiti novo moč nad današnjim življenjem. Koliko je že tega duha, ki se ne zmeni nič več za Boga, za njegove nauke in zapovedi, ki hoče služiti in ugajati samo strastem. Kako se ta duh vedno hujše zajeda v naše življenje in se mi tega niti ne zavedamo, čeravno gledamo vsak dan žalostne sadove tega mišljenja.

Pa je tudi za nas zapoved to, kar vidimo pri sv. Antonu: Bežati pred tem življenjem. Ne moremo bežati v samoto, a naše duše naj bežijo pred tem mišljenjem in naj se ne dajo premotiti od njega. Posebno pa nekaj! Sv. Anton je velikokrat govoril svojim učencem, da daje človeku največ moči proti napačnemu življenju ljubezen do Kristusa Gospoda. To je prav velike važnosti pri vzgoji otrok, pri vzgoji doraščajočega rodu, ki bo moral izvojevati velik boj proti novodobnemu poganskemu življenju. To naj bi bil temelj in vrhunec krščanske vzgoje, da naveže otroka na Kristusa z molitvijo, s službo božjo, posebno pa z večkratnim sv. obhajilom. Sicer danes lahko večkrat slišite in citate: »Kaj potrebuje človek molitev, cerkve in vsega tega! Lahko je tudi brez tega dober in pošten. Treba mu je povedati, da je poštenost lepa, dostojna, da je koristna, zdrava, pa zdostuje.« Pa to drži samo na mrtvem papirju, živo življenje pa je drugačno. Ko prihajajo viharji, ko buta ob mlado srce s svojo močjo ljuta strast, takrat nič veliko ne pomaga misel na dostojnost, na korist, na zdravje, takrat zmagajo najlažje oni, ki ljubijo Kristusa, se ga oklepajo, črpajo iz njega svojo moč.

*

Izredno sveto leto. Ob priliki 50letnice mašništva je proglasil papež z apo-

stolsko odredbo novo izredno sveto leto, ki se je začelo dne 6. januarja, na dan Svetih Treh kraljev in bo trajalo do konca leta 1929. Papež si je vzel kot vzorec odredbo papeža Leona XIII. Popolni odpustek dobijo oni, ki dvakrat na dan obiščejo velike bazilike v Rimu in tam prosijo za spreobrnitev grešnikov, za odpravo krivoverstva, za mir in za večje blagostanje in svobodo katoliške Cerkve in njenega poglavarja. V tem izrednem svetem letu se sicer ne bodo slovesno odprla in zaprla sveta vrata, zato pa je predvidena vrsta drugih ravnotako svečanih ceremonij. Tako se bo spomladi in jeseni vršilo v cerkvi sv. Petra več sijajnih proglašenj blaženih, maja in junija pa bodo številna romanja iz inozemstva. Slavnostni odbor organizira tudi več drugih cerkvenih slavnosti. Ker se v letu 1929 pričakuje tudi rešitev rimskega vprašanja — bo gotovo tudi ta pomembni dogodek povod za izredne slovesnosti.

Dobrodelne ustanove po svetu. Pred kratkim je izšla statistika vseh dobrodelnih naprav po celem svetu. Po tej statistiki imajo te naprave te-le oddelke: 1. Pomoč starim in bolanim. Ta oddelek zdrži 15.700 zasebnih bolnic s 752.000 postelj in 135.000 oseb, ki so na pomoč bolnikom. 2. Odgojni zavodi. Število zavodov 13.400, osebja 270.600. 3. Pomoč napol bolanim. Zavodov je okrog 96.300, osebja 70.000. Povprečni dnevni obisk od strani bolnih okrog 2.389.600. 4. Pomoč revnim družinam. Število vseh naprav 140.000. Število katoličanov, ki sodelujejo pri teh napravah, je: redovnikov 32.000, redovnic 150 tisoč, zdravnikov 120.000. Tako se vidi, da imajo katoličani pri dobrodelnih napravah zelo velik delež.

Žalostna doslednost. O znanem francoskem ministru Combes-u (Komb) pripoveduje nek častnik sledeče: Combes-ova žena je nevarno zbolela. Mož gre, da bi ji pripeljal duhovnika. A hči njegova, ki je bila pravi otrok svojega očeta, začne kričati na ves glas: »Kaj, po duhovnika? Ne, nikdar! Nikdar ne bo prestopil duhovnik praga naše hiše.« Combes jo je miril: »Nehaj vendar. Tvoja mati in jaz sva si pred najino poroko dala besedo, da bova v slučaju smrtne bolezni oskrbela eden drugemu duhovnika. Naj izkažem tvoji materi to uslugo.« — »Kaj«, odgovarjala je hči, »vi ste me vzgajali v zaničevanju do vseh teh stvari, in sedaj hočete, da bi tak človek prišel v našo hišo! Nikdar ne!« In oče se je moral vdati svoj hčerki in žena je umrla brez svetih zakramentov.

NAŠA DRUŠTVA

Sv. Anton v Slov. gor. Društvo starih vojakov in invalidov pri Sv. Antonu v Slov. gor. ponovi na Antonijevo nedeljo, dne 20. t. m. Finžgarjevo igro s petjem »Divji lovec«. Po prireditvi prosta zabava v Altovi gostilni. Sodeluje godba na pihala. Vsa sosednja društva in splošno vsi ste iskreno vabljeni!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Tukajšnja mladina

priredi v nedeljo, dne 20. t. m., popoldne po večernicah, dve igri vesele vsebine in sicer: »Zob za zob« ter »Če sta dva«. Čisti dobiček je namenjen skladu za revne učence. Ljubitelji mladine priskrbo vabljeni!

Veržej. Dekliška zveza priredi v nedeljo, dne 27. januarja, v Marijanišču dve burki in sicer: »Klepetulje« in »Kaznovana nečimernost«. Začetek takoj po večernicah.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Bralno društvo priredi v nedeljo, dne 27. januarja popoldne po večernicah v Slomškovi dvorani igro »Zapravljevec«, čarobno pravljico v osmih slikah. Te-

like zabave gotovo ne bo nudila nobena predpustna prireditev.

Središče. Čudežne »Začarane gosli« bo predstavljal v nedeljo, dne 20. januarja Ljudski oder v Središču ob sedmih zvečer v Društvenem domu.

Čadram-Oplotnica. Da bo mogoče tudi onim,

ki dosedaj niso imeli prilike, ogledati si najlepšo ljudsko igro »Miklovo Zalo«, zato jo bo čadramski Orel na splošno zahtevo občinstva ponovil v nedeljo, dne 20. januarja, ob 3. uri popoldne v Orlovskem domu. Cene bodo znižane, da bo udeležba mogoča tudi revnejšemu občinstvu.

Beseda mladeničem.

(Dopis kmetskega fanta.)

Poglejmo najprej v največje človeške naselbe: v mestu. Našli bomo tam največja obratovanja in kdo je v največji meri tam zaposlen. Našli bomo tam po največ kmetskih fantov, le nekaj jih bo iz mestnih družin. Poglejmo malo bolj natančno njih življenje. Kako veselo jih je pogledati pri delu, drug od drugega krepkejši. Tu in tam pretrga tišina kaka beseda, vmes morda še katera dobra, od fanta poštenjaka, ki mu oko še nedolžno zre v svet. Malokdo se morda zave dobre besede resnega fanta, ne kako boječe se razgubi njegov glas mimo trdih src. Sedaj pa se je zgledil fant, o kojem pravijo, da je korajžen. Surova beseda je padla, zasmejali so se delavci, nenravnost pa je žela sadove mladih src. Le tu in tam je ponosno dvignil kak fant svojo glavo, neka resnoba mu je legla okrog ust, trdneje je prijel za delo, kakor da bi hotel udušiti srčno bol radi surove besede tovariša.

Po končanem delu jih gre večina — kam? Tja, kjer je veselje za mladino, kakor neki trdijo. Pije se tam, rahlo se zibljejo mladi pari ob zvoku harmonike. Vrišč je tam in hrup, da človeka zažebe pri srcu, ako pogleda v tako zakotno mestno gostilno. Šli so naši sinovi, naši bratje, da žrtvujejo zadnji vinar težko pridelanega zaslužka za užitek, za naslodo. Ali se bodo kedaj vrnili? Morda! Toda najbrž bode že prepoznal njihova družina pa bo nesrečna, ker je prevarjeno njeno upanje.

Nekateri delavci pa so se le ločili

in šli. Šel je ta v društvo, drugi v telovadnico, tretji je vzel knjigo v roke, da čita in izpolnjuje svojo izobrazbo.

Sedaj pa pogledajmo v kmečke vasi. — Mnogo je že spremenil tek časa. Tu in tam je vzklikla organizacija, stoji društven dom, zvečer je v njem vesel vrvež zdrave kmečke mladine. Toda ni to vsa mladež, našli jo bomo tudi še drugod, v gostilni sedi pri mizi, pije, poje, preklinja ter se prepira. V objemu alkohola se vdaja surovosti in strastem čutenosti. Le manjšina fantov se trudi, da bi zbrala v svoj krog vse fantje. Našel jih boš, ne zvečer na vasi, kako postopajo okoli in kričijo, ampak v društvenem domu so, telovadijo, razpravljajo važna vprašanja za kmeta, delavca in obrtnika. Vmes pa zadoni vesela pesem nedolžnih src. Ne boš našel tu surovosti, neumestnih šal, ampak vedra lica s katerih seva dobra volja za plemenito delo, za delo izobrazbe in omike.

Mladeniči, kdo ima pravo korajžo? Ali oni, ki gre z divjo besedo in s količkom nad bližnjega? Ali tisti, ki je suženj alkohola in čutenosti? Ali pa tisti, ki se izobrazuje, ki resno dela v družbi tihega veselja, ki se vestno pripravlja za svoj življenski poklic? Dve skupini fantov sta, — kam se boš določil?

Če je kaj fanta v tebi, pokaži korajžo! Ne delaj si korajže z vinom in s slabo družbo. Vstopi v društvo, v organizacijo, ki ima nalogo, vzgojevati mladino v krščanskem smislu ter ji pomagati do prave izobrazbe.

nove zvonove tiste glasove, kakor so jih imeli prejšnji. Preminuli pa je bil tudi vseskozi navdušen narodnjak. V težkih časih starega avstrijskega režima je stal zvesto na braniku za naše narodne pravice. Uspešno je deloval pri posojilnici v Šent Lenartu, duša je bil Kat. izobraževalnega društva in Orla v Št. Rupertu, katerim je volil tudi zemljišče za zgradbo Društvenega doma. Kako so vsi spoštovali blagopokojnika, je pokazal njegov pogreb. Razun župljanov so prišli ljudje od blizu in daleč, zastopniki uradov v Št. Lenartu in učiteljstvo iz Št. Ruperta in Sv. Barbare polnoštevilno. Krasni vencji so pokrivali krsto. Osemnajst duhovnih sobratov iz šentlenartske dekanije in oddaljenih župnij se je zbralo, da spremijo najstarejšega župnika te dekanije na njegovi zadnji poti. V poljudnih besedah je razložil potek življenja preminulega gospod duhovni svetovalec in dekan Jos. Janžekovič, žalni sprevoz je vodil milostl. gospod prošt Žagar iz Ptuja kot cerkveni patron šentrupertske cerkve ob nepregledni množici žalujočih, bilo jih je gotovo nad 2000. Ob odprtem grobu se je poslovil v ganljivih besedah gospod učitelj F. Grögl, s primernimi jedrnatimi

mi nagovori so položili na grob vence zastopniki izobraževalnega društva, Orla in družbe Marijinih deklet. Domači cerkveni pevski zbor, pomnožen z zborom iz Št. Martina, je zapel na domu, v cerkvi in ob odprtem grobu z vso dovršenostjo ganljive žalostinke. Ko so izzveneli zadnji glasovi, je predrlo skozi goste megle zlato solnce s svojimi ogrevajočimi žarki v zadnji pozdrav na sveži grob. Otožnega srca so zapuščali vsi mirni dom blagopokojnega, saj ne bo, mo gledali več njegovega prijaznega obraza in pogleda ter se veselili nad njegovim ljubkim nasmehom. Njegova želja v oporoki, naj nosi njegov spomenik napis: »Spavaj sladko« se naj izpolni, saj vsi ohranimo blagemu duhovniku in prijatelju trajen, blag spomin. Spavaj mirno, na svidenje nad zvezdami. — Dr. I.

Zračni promet Dunaj—Maribor—Zagreb—Belgrad—Solun. S 15. februarjem t. l. se bo, po vsej verjetnosti, zopet otvoril redni zračni promet med Belgradom in Zagrebom. V načrtu za letošnje leto pa je tudi uvedba zračnega prometa med Dunajem in Solunom preko Maribora, Zagreba, Belgrada in Skoplja. Seveda je uresničenje tega načrta odvisno še od uspehov pogajanj z inozemskimi družbami in državami, tako da zaenkrat ni mogoče natančno navesti dneva, ko se ta zračna proga v celoti uvede. Vsekakor pa dobi Skoplje še letos zračno zvezo z Belgradom in bo morala družba za zračni promet zato povišati število svojih letal. Piloti Vladimir Striževski, V. Nikitin in Mihajlo Jarošenko bo bili v ta namen poslani v Francijo, kjer bodo, kakor lani, prevzeli do konca januarja dvojce novih letal istega tipa, kot lani, namreč »Potez XXIX«, in odleteli z njimi preko Pariza preko Alp v Belgrad. Tako bo obsegalo zračno brodovje šest potniških letal. Kakor hitro bo uresničena zračna proga Dunaj—Solun, se bo brodovje še povečalo in so zato že pripravljena denarna sredstva. Promet na progi Dunaj—Solun bo urejen tako, da bodo potniki zgodaj zjutraj odleteli z Dunaja in bodo opoldne že v Solunu. Ta letala se bodo ustavila v Mariboru, Zagrebu, Belgradu in Skoplju. Na progi Dunaj—Belgrad bodo vršila promet jugoslovanska letala in letala inozemskih družb, na progi Belgrad—Skoplje samo jugoslovanska, od Skoplja do Soluna pa jugoslovanska in grška letala. Zračna proga Dunaj Solun bo imela mednarodno važnost in bo mnogo koristila Jugoslaviji, kajti predstavljala bo eno najvažnejših tranzitnih prog v svetovnem zračnem prometu.

Sporazumno v smrt. V mariborskem hotelu sta najela v soboto, dne 5. januarja, sobo natakar Karol Lukač in njegova ljubica Marija Žužej. Mladih ljudi ni bilo dolgo na spregled. Ker je bilo vse mirno v sobi, je polukal hotelski sluga skozi špranjo na vratih v sobo in nudil se mu je grozen prizor — na zofi sta ležala oba mlada človeka v mlaki krvi. Ustreljena sta bila vsak v desno senco in Lukač je držal še mrtev revolver v roki. Skoro gotovo je, da sta šla oba prostovoljno v smrt. Lukač je gotovo končal življenje najprej Mariji in nato usmrtil še samega sebe. Ta žalost

NOVICE

Velečastiti gospod župnik Ivan Pajtlar — umrl. Po dolgi, mučni bolezni je zatisnil dne 7. januarja t. l. svoje trudne oči za vedno preblagi gospod župnik Ivan Pajtlar. Rojen je bil dne 7. majnika 1858 v župniji Sv. Miklavža pri Ormožu, v duhovnika je bil posvečen dne 16. julija 1882 in kaplanoval je v Hočah, Svečini, sedem let v Št. Lovrencu na P., Hajdini, bil provizor v Svetinjah, nato kaplan v Ljutomeru, odkoder je bil imenovan za župnika v Št. Rupertu in amesčen dne 28. januarja 1894. Skoraj 35 let je tedaj pastiroval v tej župniji. Kot duhovnik je bil globoko veren ter obračal vso pozornost na vzorno versko življenje svojih župljanov. Dosegel je olepšavo cerkve ter zboljšanje gospodarskih poslopij. Bil je blagega, dobrega srca, radodaren napram revnim, ponižen in nad vse gostoljuben. Čislal je pravo prijateljstvo, geslo mu je bilo: zahtevaj od prijatelja poštenost, a bodi tudi sam pošten. V družbi je bil vesel in ljubil lepo petje. Njegovemu finemu po

sluhu je tudi pripisovati, da je ubral za